

KAREN HAMILTON

SAVRŠENA
DEVOJKA

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Karen Hamilton

THE PERFECT GIRLFRIEND

Copyright © 2018 Karen Hamilton

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za A., A., O. i E.

Prolog

Jul 2000.

Kad pogledam naniže, vidim kako landaraju dva para stopala. Moje sandale su belo-žute, oivičene belim radama. Njegove su mutnosmeđe, sa kaiševima s čičak-trakom i kopčama sa strane. Čarape su mu rasparene; nikad ne mogu da pronađem dve iste. Jedna je jarkocrvena, a druga crna. I pretesne su – na listovima mu se, tik iznad lastiša, već utisnuo rebrasti kružni trag. Udara petama o zid. Bup-bup. Bup-bup. Buka se odbija od četiri zida. Ispod nas, vodene stenice trčkaraju po nepomičnoj mutnoj vodi za koju znam da u mozaiku od srebrnastih i plavih keramičkih pločica skriva delfina, čiji se blizanac vidi na ogoljenom plitkom kraju bazena. Tamo gde pličak draška kosinu razvlače se tanki končići mulja.

Sunce žeže; crvenilo mu se raširilo obrazima i zamrljalo mu vrh nosa. Trebalo bi da ima šešir. Svi znaju da bi mala deca trebalo da imaju šešire ili neko sredstvo s visokim faktorom zaštite na koži, ali danas pre podne, kad je došlo vreme da žurno izađemo „Napolje!“, nisam mogla da nađem ni jedno

ni drugo. No zato imamo dovoljno hrane za piknik; pripremila sam je ranije ujutru. Vekna belog hleba koju sam isekla na nejednako debelu parčad bila je malčice bajata, pa sam zato mazala deblje slojeve krem sira. Imamo i čipsa i pošto zagladim na betonskim pločama veliku platnenu torbu da nam posluži umesto stolnjaka, rastavim one trouglove hleba i ubacim među njih malo čipsa pre no što ih ponovo uredno sklopim u sendvič.

Greška.

On brizne u plač. „Neću čips u sendviču!“

„Pa, trebalo je da mi kažeš.“

Njegova vriska mi para uši. Želudac mi se okreće. Uхватim ga ispod miški i odvučem ga od ivice. Navrat-nanos izvadim onaj čips i ubacim ga natrag u kesu. Ali to je takođe greška – zato što su na njemu ostali zalepljeni jedva primetni ostaci beličastog sira. Sednem preko puta njega prekrstivši noge.

„Uzmi malo grožđa!“

On stane i gleda me. U uglovima nabreklih očiju nakupljaju se suze gotove da linu.

Naša majka ne voli da on jede grožđe ako zrna nisu isečena na polovine ili četvrtine, da mu ne uleti u dušnik, ali nisam se setila da ponesem nož. Mogla bih da ih pregrizem napola, ali ne volim da jedem ništa slatko pre sendviča. Uz to, majka ne zna za štošta što njemu pada na pamet i, najozbiljnije, tih nekoliko zrna grožđa što će da pojede nalaze se skroz, skroz pri kraju spiska potencijalnih opasnosti od kojih ga stalno spasavam.

„Evo, uzmi“, ponovim smirenije nego što se osećam. „Ljubičasto je. Njega najviše voliš.“ Palcem i kažiprstom pootkidam zrna s grozda i dodam mu ih.

Pridržava ih obema rukama i jede jedno po jedno snažno zagrizajući. Sok mu se cedi niz bradu.

Olakšanje. Što je stariji, sve ga je teže odobrovoljiti. Hoće da istera svoje i zahteva da mu se ispuni svaka želja.

Uzmem zalogaj svog sendviča, hrskavi čips meša se sa hlebom. Blagi povetarac – gotovo kao da zna da nema šta da traži tu po ovako lepom danu – dotakne mi ruke i noge i onda se utiša. Mir.

„Još!“

„Kaže se molim.“

On se namršti.

Kidajući još zrna grožđa, pitam se šta radi moja komšinica. Ima jedanaest godina, čitavu godinu dana je starija od mene. Jede sladoled? Zakopava stopala u meki pesak? Njeni su me danas pozvali da idem s njima na plažu, ali ja imam obavezu, četvorogodišnje dete, tako da je odgovor glasio ne.

Udahnem snažan miris lavande. Negde u blizini zuje pčele. Nedaleko od nas najednom zabruna kosilica. Okrenem se, za slučaj da je to glavni baštovan, onaj koji mi se uvek osmehne i kaže mi kako imam lepo lice. Žmirkam štiteći oči dlanom. Još i razabirem da je to neki muškarac u radnom kombinezonu, ali lice mu je skriveno pecaroškim šeširom od teksasa.

„Žedan sam!“

„Nemamo vode, moraćeš da popiješ malo ovoga.“

Otvorim limenku limunade. Ne sme da pije gazirano niti išta s mnogo šećera. Za njega postoji toliko pravila da ponekad ne znam da li da se smejem ili da plačem – da li da mi bude drago što joj je stalo ili da se jednostavno nerviram. Često me muči – taj osećaj da ne znam šta bi u određenim situacijama trebalo da osećam.

On se namršti kad mehurići iz limunade počnu da mu pršte u ustima. Mora da je baš žedan, pošto ne kuka i ne prigovara. Izgleda nekako slatko s tim zbrčkanim licem i posle nekoliko sekundi obuzme me milošta prema njemu. Ali onda on ispusti

limenku. Ona zvekećući padne prskajući tečnost ukrug dok se kotrlja prema ivici. Tako slabašno pljusne kada upadne u vodu da jedva čujem. Oboje se nagnemo i zagledamo dole.

„Popiće je žabe ili ribe“, kažem vedro.

Ispružim ruke da ga zagrlim.

Jak je, otima se svom snagom. „Ne! 'Oću limunadu!“

Ne mogu da podnesem ni pomisao na to. Ne mogu da izdržim njegovu vrisku; kida mi dušu i najradije bih začepila uši i vrištala i sama.

„Dobro, onda idi i nađi neki dugačak štap“, smesta kažem.

On ustane i revnosno otrči pored lavande prema hrastovom šumarku.

„Trebaće ti neki baš, baš dugačak!“, poslednje je što mu doviknem.

Ponovo prebacim noge preko ivice i legnem nauznak, zatvorivši oči, uživajući u sekundama blaženog mira i tišine. Osećam vrelinu betona pod butinama, kroz pamučnu suknju, dok mi gornji deo tela leži na travi. Golica mi vrat. Čujem kosilicu kako se udaljava. Obuzme me lenjost i duboko udahnem letnji vazduh pre no što počnem da se pretvaram da pod sobom osećam pesak – a ne beton i travu.

Stvarnost se primiče i odmiče. Učini mi se da čujem pljusak vode, kao kad se galeb stušti na ribu koja ništa ne sluti.

I onda ništa.

Trgnem se i uspravim, ošamućena i dezorijentisana. Gledam oko sebe, gledam dole.

Potrčim, uspentram se, pružim ruke, dohvatim, povučem.

Ali uzalud je, zato što Vil nije tu. Nije tu zato što je nepomičan kao smrt. Neki deo duboko u meni odvoji se i potom sasvim isključi.

Od tog dana, moj um odlično zna kako da me odvede na bezbedno mesto onda kad mi je to najpotrebnije.

1

Sadašnje vreme

Stavim karmin boje fuksije da upotpunim preobražaj. Kad bolje razmisliš, sve najbolje ideje su tako briljantno očigledne. U vodom isprskanom ogledalu vidi se neko s debelom naslagom šminke i tamnosmeđom kosom, ali s mojim očima. Kravata od poliestera mi grebe kožu i mada se u uniformi osećam čudno, uštogljene pantalone i sako s postavljenim ramenima u stilu osamdesetih omogućavaju mi da se preobrazim u anonimnu službenicu avio-kompanije. Na licu imam neutralan i profesionalan izraz; smirena i kontrolisana. Nova godina, nova ja.

Ejmi, pored mene u ogledalu, nabere nos. „Zadah u ovim toaletima podseća me na školu.“

Naberem ga i ja. „Jeftini toalet-papir i glasno kapanje vode nimalo ne pomažu.“

Na sekund ili dva obe zastanemo osluškujući.

Ona pogleda na svoj sat. „Bolje da krenemo, ne bi valjalo da ostavimo loš utisak.“

Uputim se za njom iz toaleta. Kestenjasta kosa uvijena joj je u šinjon toliko uredan da izgleda nestvarno. Parfem joj je cvetni i diskretan. Moj je prejak i sladunjavi miris mi celog prepodneva iritira nozdrve. Kad se pridružimo grupi od ostalih osamnaestoro pripravnika, jedan od instruktora, Brajan, podigne ruke dlanova okrenutih prema nama.

„Ahm.“

Nastane tišina. Pitam se da li se svi ovde osećaju kao ja, da li se guše od želje od vrisnu zato što – najozbiljnije – koliko težak može da bude ovaj posao? Namera mi je da se pojavim, poletim, podelim poslužavnike s hranom, pokupim ih, posao obavljen. Očekujem da su putnici, pošto su nahranjeni i napojeni, u stanju da sami sebi prekraćuju vreme pomoću internog sistema za razonodu. Posle sletanja ću, pretpostavljam, imati više nego dovoljno vremena za kuliranje pored hotelskog bazena ili istraživanje lokalnih pijaca.

Shvatim da Brajan još govori. Prisilim se da ga slušam.

„Nema potrebe da sedate, pošto odmah prelazimo u salu sa simulatorima, zbog pregleda opreme za obuku.“

Odvučemo se napolje i okupimo u hodniku, dok nam Don, Brajanova partnerka u zločinu, ne kaže da krenemo. Uputimo se za njom niz stepenice i kroz glavno predvorje. Don ukuca šifru na tastaturi i uđemo u malu prostoriju. Na mnoštvu zidnih vešalica okačene su gomile kombinezona koji deluju prljavo.

„Saslušajte me, molim vas. Budite dobri pa obucite kombinezon preko uniforme. Obuću odložite na police u donjem delu i navucite bele štitnike za stopala.“

Ukočim se. Svi sem mene počnu da uzimaju kombinezone s vešalica i zagledaju veličinu. Blagi bože, ne mogu ja ovo. Štokavi su. Izgledaju kao da nisu oprani... nikad.

„Džulijet? Postoji li neki problem?“ Na Brajanovom licu ogleda se preterana brižnost.

„Ne. Nikakav.“ Osmehnem se.

On se okrene od mene. „A sada, devojke, vi u suknjama gledajte da su vam noge propisno pokriveno. Čičak-traka na nekim delovima opreme prava je smrt za čarape.“

Sranje. Moraću, nema mi druge. Uvučem ruke u rukave i onda zakopčam dugmad. Ne znam zašto sam se uopšte trudila da nosim uniformu na hemijsko čišćenje. Izgledam komično u džakastom kombinezonu, pa još s lastišom na gležnjevima. Nedostaje mi samo maska i izgledala bih kao da se spremam da istražim mesto zločina. Čak ni Ejmi ne deluje onako besprekorno kao inače.

„Ovo će biti zabavno“, šapnem joj ispod glasa.

Ona je pak ozarena. „Jedva čekam praktične vežbe. Od detinjstva sanjam o ovome.“

„Stvarno?“

Što bi iko od detinjstva sanjao da postane konobarica, pa makar i leteća? Kad sam ja bila klinka, imala sam planove. Velike. Prave.

„Danas, Džulijet.“ Brajan pridržava vrata.

Čovek mi stvarno ide na živce, a moram da istrpim još pet nedelja u njegovom društvu. Uđem za njim u džinovsku halu u kojoj su delovi različitih letelica. Neke su na donjem nivou, a neke postavljene na platforme do kojih se dolazi stepenicama. Sustignemo ostale idući dužinom hale. Otvore se prednja vrata aviona i nekoliko ljudi u kombinezonima izjuri i spusti se niz tobogan. Pored vrata neki muškarac, uniformisani pripadnik osoblja, oštro izvikuje naređenja nadglasavajući piskavi alarm. „Skači! Skači!“

Prolazimo pored različitih simulatora sve dok Don i Brajan ne zastanu pored naduvane srebrnastosive mase, pomalo

slične dečjem dvorcu za skakanje. „Dakle, pre no što krenemo s toboganom za evakuaciju, reći ću vam nešto o opremi za preživljavanje. Prinudno sletanje na vodu u daljem razgovoru zvaćemo 'dičing'...“*

Isključujem se i Donin glas polako postaje sve dalji. Statistika mi je poznata. Mogu da ga zovu kako god hoće, ali šanse da preživiš prinudno sletanje na vodu nisu dobre.

Tačno u pet, puste nas da prođemo kroz bezbednosna vrata i vratimo se u stvarni svet; ulica ispred aerodroma. Načas me dezorijentiše grmljavina aviona u niskom letu i saobraćaja u poslepodnevnom špicu. Udahnem hladan, oštar vazduh. Dah mi se kondenzuje kad izdahnem. Grupa se podeli na one koji idu na parkiralište i nas koji idemo prema Haton krosu. Samo napola slušam njihov ushićeni razgovor. Grupa se ponovo podeli: oni koji hvataju autobuse odu prvi, a mi ostali, uključujući i Ejmi, uđemo u stanicu podzemne željeznice. Hodamo uporedo idući prema peronu.

„Danas ne ideš prema zapadu?“, kaže ona. „Mislila sam da voz za Reding polazi s *Hitroua*?“

Oklevam. „Idem kod jedne drugarice. U Ričmond.“

„Imaš više energije od mene. Strašno sam umorna, ne mogu ni da pomislim da večeras izađem. A i hoću da pređem današnje beleške.“

„Petak je večer“, kažem.

„Pa jeste, ali hoću da ponovim dok mi je još sveže“, kaže Ejmi.

„Razumem. I znam do koga ću da sednem na ispitima.“
Osmehnem se.

* Eng.: *ditching*, od *ditch* – kanal, jarak; kopati kanal, upasti u kanal. (Prim. prev.)

Ejmi se nasmeje.

Pravim se da se smejem s njom, a onda se zagledam kroz prozor; unutrašnja svetlost reflektuje nas u pomrčinu koja vlada napolju.

Ejmi siđe na Boston Manoru. Mahnem joj i gledam za njom dok ide prema stepenicama što vode ka izlazu, visoka i gorda u svojoj uniformi.

Pošto presednem na Hamersmitu, jedina sam uniformisana osoba u gomili putnika. Sišavši u Ričmondu, pređem ulicu umotana u kaput. Kaiš torbe useca mi se u desno rame. Želim da izgleda kao da mi je uličica dobro poznata, pa moje potpetice lupkaju i odjekuju sa svakim odlučnim korakom. Izbegnem razbijenu bocu i uputim se prema obodu trga. Zastavši ispred starovremenske stambene zgrade, naslonim se na ogradu stepeništa i izujem cipele s visokom potpeticom, zamenivši ih baletankama. Podignem kapuljaču kaputa i navučem je na čelo pre no što krenem dalje. Gurnem ključ u ulazna vrata zgrade. Uđem osluškujući.

Tišina.

Popevši se stepeništem do trećeg i poslednjeg sprata, otključam vrata stana 3B. Našavši se unutra, stanem nepomično i udahnem prijatni miris doma.

Umesto da palim svetla, oslonim se na sjaj akvarijuma s ribicama. Sednem na sofu, iz torbe izvadim odeću. Skinem uniformu vodeći računa da je lepo složim, i presvučem se u crne farmerke i džemper. Koristeći telefon kao baterijsku lampu, bosonoga otabanam u kuhinju i otvorim frižider. Skoro je prazan, kao i obično, s izuzetkom piva, nekoliko ljutih papričica i instant makarona sa sirom. Osmehnem se.

Po povratku u dnevnu sobu, riskiram upalivši jednu stonu lampu. Iz torbe izvadim fotografiju i stavim je na policu iznad kamina. U savršenom svetu bila bi uramljena, ali volim

da je držim uza se, zato da mogu da je pogledam kad god poželim. Na slici se srećno osmehujem stojeći pored Nejta, čoveka za kog ću se udati. Prebacim složenu uniformu preko desne ruke i odem u spavaću sobu. Zatim odložim pantalone, bluzu i sako na krevet, pa se sagnem i zagnjurim lice u njegov jastuk. Duboko udahnem i onda podignem glavu i osvetlim telefonom naokolo po sobi. Ništa se nije promenilo otkako sam poslednji put bila ovde. Dobro je.

Dok otvaram klizna vrata obložena ogledalima, svetlost iz mog telefona odbije se o njih i zablesne me. Trepćem dok mi se oči ne prilagode. Nejtova rezervna pilotska uniforma, njegovi sakoi, košulje i pantalone, sve uredno okačeno, ali ne onako uredno kako ja umem da ih okačim. Brižljivo ih razmaknem, tako da između njih bude otprilike tri centimetra prostora. Ostavim prazninu u koju okačim svoju uniformu pored njegove. Onako kako bi i trebalo da bude. Odmaknem se diveći se svom delu. Svetlost odblesne od zlatnog amblema na njegovoj šapki. Povučem vrata i zatvorim plakar.

Kupatilo uvek obiđem na kraju. Proverim ormarić s lekovima. Nedavno je imao nazeb; inhalator s mentolom i tablete protiv kašlja su novi.

Vrativši se u dnevnu sobu, poslužim se jabukom iz činije s voćem. Pritisnem čelo na prozor dnevne sobe žvaćući male zalogaje dok gledam naniže. Ne vidim nikog. Saobraćajni špic je prošao i većina ljudi je po svoj prilici sada kod kuće, udobno smeštena u toplom domu. Za razliku od mene. Ja sam na periferiji svog života.

Čekam. Eto šta radim, mnogo čekam. I razmišljam...

Znam tako mnogo toga o Nejtu: da obožava skijanje i da uvek miriše sveže; miris citrusnog sapuna zadržava mu se na koži. Znam da želi da pre trideset pete godine bude unapređen u kapetana.

Do tančina znam sve o njegovom životu: o raspustima koje je kao dete provodio u Marbelji, Nici, Verbjeu i Visleru; o časovima tenisa, jahanja i kriketa; o neodobravanju njegovog oca kad je Nejt odlučio da ostvari svoj san da postane pilot umesto da pođe očevim stopama i bavi se investicionim bankarstvom.

Mlađa sestra ga obožava, ali zato joj ja nisam draga.

S fotografija u društvenim medijima vidim da mu šišanje ne bi škodilo; plave kovrdže mu gotovo dodiruju kragnu.

Ali ono što znam bolje od svega jeste da duboko u duši još gaji osećanja prema meni. Nejt je naprosto pretrpeo privremeni strah od vezivanja. Premda me je to u tom trenutku strašno pogodilo, sada sve malo bolje razumem. Prema tome, kad kucne savršeni trenutak da otkrijem kako sad i ja radim za avio-kompaniju – kad bude cenio sve što sam uradila samo zato da sačuvam *nas* – sve će doći na svoje mesto.

Do tada, moram da budem strpljiva. Mada nije lako. Kad god vidim neku njegovu novu sliku, danima posle toga ne mogu da jedem.

Alarm na telefonu podseti me da je vreme da odem. Istrenirala sam sebe da to uradim, zato što sam shvatila da jednom možeš da se izvučeš nekažnjeno. Potom i drugi put. I onda, a da toga uopšte nisi svestan, rizikuješ sve više i više. Vreme prolazi ošamućujuće brzo i očas posla te satera u tesnac. Proverim da li je Nejtov avion iz Čikaga sleteo. Jeste – pet minuta pre vremena. Odjurim do svoje torbe i prekopam je. Umotam ogrizak jabuke u papirnu maramicu i izvadim pakovanje mini čokoladnih mafina. Nejtovih omiljenih. Ne mogu da se oslobodim te navike – da na svoj spisak za kupovinu hrane dodajem sve što on voli. Otvorim zamrzivač i po zidu se razlije bela svetlost. Gurnem ono pakovanje sasvim pozadi, iza mesa za koje znam da ga nikad neće odlediti i

graška s kojim ga mrzi da se gnjavi. Mnogo bih volela da ostavim mafine na nekom uočljivijem mestu, pored aparata za kafu, recimo, ali ne smem, pa će ovo morati da bude dovoljno. Kad ih nađe, valjda će odvojiti trenutak da me se seti. Moji spiskovi za kupovinu uvek su bili puni svega što on voli. Nikad ništa nisam zaboravljala.

Vratim se u spavaću sobu i strgnem svoju uniformu s vešalica koje se zaljuljaju i potom glasno udare o stražnji kraj plakara. U dnevnoj sobi uzmem fotografiju s kamina i nerado je vratim u torbu. Obujem baletanke i ugasm stonu lampu. Višebojne ribice bulje u mene dok plivaju po akvarijumu. Pogotovo blene jedna razjapljenih usta. Ružna je. Nejt ju je prozvaao Duga. Meni je mrska od prvog dana.

Progutam knedlu. Ne odlazi mi se. Ovo mesto je kao živi pesak, uvlači me u sebe.

Uzmem torbu i odem, tiho zatvorivši za sobom vrata stana pre no što se vratim na stanicu da uhvatim voz do svoje kutije za cipele, svoje poštanske markice, svoje igračke od stana u Redingu. Ne mogu da ga zovem domom, zato što boravak tamo liči na sedenje u odlaznoj čekaonici života. Čekanje, stalno čekanje da se ponovo otvori gejt koji vodi u moj pravi život.